

(Sjælland). Der er dog flere Ting, især af den ærede Forslagsstillers Udtalelser, som jeg ikke er ganske enig i, og i selve Forslaget er der ogsaa nogle Punkter, som jeg ønsker at udtale mig om; det Maal, som de to ærede Herrer have sat sig med Lovforslaget er jeg fuldstændig enig i, men derimod er jeg ikke enig med den ærede Forslagsstiller med Hensyn til det Tidspunkt, som han har valgt til at fremkomme med Forslaget. Med Hensyn dertil kan jeg altsaa slutte mig til, hvad der er sagt, saavel af det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (Sjælland) som af det ærede Medlem fra Ribe (Bust). Da det ærede Medlem fra Ribe traadte op, troede jeg, at det traf op til Lorden imod Forslaget. Det var, ligesom om man kunde mærke, at der vilde komme noget Haardt ligeoverfor Forslaget, men dette udeblev dog. Maaske har han manglet Mod dertil, og det vil maaske ogsaa mangle for det ærede Medlem fra Svinninge (Dønnergaard). Imidlertid kan dette Tordenstrål mod Forslaget jo saa maaske komme senere, thi et saadant blev jo forleden Dag rettet mod det lille private Lovforslag, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Hummeluh) var Talsmand for, men dengang mislykkedes det rigtig nok saa grundigt, at det nok kan være, at man nu ikke har Lyk til at fortsætte dermed. Forresten er det jo en nem Maade saaledes at træde op imod private Lovforslag. Derfor man gjorde det imod Regjeringsforslag, saa kunde jeg forstaa det; saa havde man jo nemlig Noget at lobe an imod, thi saa havde man for det Første Høje imod sig og for det Andet den Del af Folkethinget, som ikke vil lægge alle saadanne Sager til Side. Det er maaske ogsaa derfor, at man har unbladt at gjøre det overfor Regjeringsforslagene. Overfor private Lovforslag ere Betingelserne for Modstand imidlertid bedre. Der er nemlig foruden den store Gruppe, hvortil Forslagsstilleren forrige Gang hørte — thi man maa jo tro, at hans Meningsfæller ere enige heri — tillige de Medlemmer, som ere Modstandere af Lovforslaget for selve Realitetens Skyld, altsaa her i dette Tilfælde som saa ofte Høje, saa at man maaske kan tænke sig, at det kunde lykkes. Jeg vilde ønske, at man havde udøvet denne store Bedrift imod alle Regjeringsforslagene fra Begyndelsen af, og jeg har ogsaa Grund til at tro, at det vil fremkomme endnu idag, thi da jeg forleden Dag udtalte min Forundring over den store Bedrift, som man da vilde udføre, saa sagde man: Det er kun det første Led i den Række, som nu skal spindes overfor alle de private Lovforslag. Som sagt, jeg mener ogsaa, at der er noget Utidigt i, at Forslaget kommer frem nu, idet jeg ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (Sjælland) mener, at vi skulde have ventet, indtil den Adresse, hvori ogsaa disse Punkter findes, havde været drøftet her. Da det nu imidlertid er frem-

kommet, saa mener jeg ogsaa, at vi skulde give det en saadan Behandling, at baade Forslaget og vi selv kunne være tjente dermed. Jeg tror derfor, at det vil være bedst, at vi lade Forslaget gaa i Udvalg, og at vi der se at fremstille vore Tanker saa godt som muligt, for at den Befolkning, der staar rundt omkring i Landet og ser efter, hvilken Mening vi have, saavel om denne som om andre Sager, kan faae et Begreb derom. Dette er jo forresten ikke nogen ny, men derimod en gammel Sag, som har været drøftet meget udførligt endog i Kirkekommissionen. Jeg skal endnu kun tillade mig at fremstille nogle Tanker imod flere Punkter i selve Lovforslaget. For mig staar det saaledes, at det vilde være en heldig Tilstand, om vi kunde naa til, at det blev paabudt alle danske Mænd og Kvinder, som vilde indgaa Ægtefælskab, at lade sig borgerlig vie, og at det saa derefter blev sagt til dem: I have fuld Frihed til at tage imod Kirkelig vielse, dersom I ville det. Jeg vil i grunden nødig kalde det vielse, thi i grunden betragter jeg det kun saaledes, at de Bedkommende søge Kirkens Betsignelse og Forbøn for, at det Ægtefælskab, som de lovformelig have indgaaet overfor den borgerlige Dyrighed, maa blive til Betsignelse for dem. Naar jeg nu gaar ud fra det borgerlige Ægtefælskab, saaledes som det er fremfat her, saa vil jeg sige, at dette Forslag tiltaler mig slet ikke. Der er en hel Mængde Ting heri, som jeg synes kunde gjøres paa en meget nemmere og lempeligere Maade. Jeg vil først minde om, at det i § 2 siges, at naar et Par Folk ville ægtes, saa skulde de skriftlig henvende sig til vedkommende Dyrighedsperson. Jeg haaber nu, at vi, naar det engang i Tiden lykkes os at faae Loven igjennem, ville faae en Anden istedetfor denne Dyrighedsperson. Men hvorfor skal det nu være en skriftlig Henvendelse? Hvorfor kan det ikke ligesaa godt som tidligere være en mundtlig Henvendelse til den Bedkommende, som har dermed at gjøre? Det er jo allerede for Mange en vanskelig Ting at faae en saadan skriftlig Meddelelse frem. Med Hensyn til, at det skulde være Herredsfogden, da deler jeg den Ansættelse, som det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds udtalte, nemlig, at dette vilde være en altfor stor Ulempe overfor Folk, som bo 3—4 Mil fra vedkommende Herredsfoged. Jeg mener derfor ogsaa, at vi kunde have en Mand, som boede nærmere derved. Der maa jo dog ganske vist i Kommunen kunne findes en saadan Mand, f. Ex. Sognefogden eller Sogneraadets Formand eller, om man vil — som det blev udtalt derovre fra Vinbuet — Smeden. Hvad skulde der være i veien derfor? Smeden kunde jo godt være en Mand, som passede dertil, og hertil kommer, at det for de Folk, som ere saa bange for, at de Ægtefolk, som vies paa denne Maade, skulde løbe fra hinanden, jo